

มาตรการทางกฎหมายในการกำหนดบทลงโทษในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน : ศึกษากรณีตามมาตรา 334 มาตรา 335 มาตรา 357 และมาตรา 360

Legal Measures in Determining Penalties for Offences against Property: A Case Study of Sections 334, 335, 357 and 360

วีรพงศ์ อ่อนน้ำคำ*
Weerapong Onnamkham

บทคัดย่อ

การกำหนดโทษให้นักขโมยมีพื้นฐานวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจและความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีส่วนช่วยกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ในอันที่จะใช้มาตรการในการลงโทษแก่อาชญากรโดยวิธีการที่ได้ัดขาดและรุนแรงอันเป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งการลงโทษซึ่งต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยมและศีลธรรมอันดีในสังคมนั้นๆ

จากการศึกษาพบว่า การกำหนดบทลงโทษในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มาตรา 334, 335 (10), 357 วรรคสอง และมาตรา 360 ที่บังคับใช้ในปัจจุบันนั้นกำหนดไว้เบาเกินไป ถึงแม้จะได้คำนึงจากลักษณะของการกระทำความผิดหรือจากตัวทรัพย์สินซึ่งมีความเหมาะสมต่อการกระทำความผิดในขณะนั้นแล้วก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาตัวทรัพย์สินในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่ามีมูลค่าสูงกว่าทรัพย์สินในอดีตเป็นอย่างมากย่อมไม่เป็นธรรมต่อเจ้าของทรัพย์สินหรือการลอบลักตัดสายไฟฟ้า นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง สายโทรศัพท์และฝาท่อระบายน้ำที่มีผู้กระทำความผิดเป็นจำนวนมากนั้น ได้สร้างความเสียหายเป็นอย่างมาก เพราะว่าในปัจจุบันไฟฟ้าถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนในประเทศ อีกทั้งยังเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในการเพิ่มผลผลิตของภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมให้ทันสมัย หากเปรียบเทียบกับต่างประเทศได้กำหนดอัตราโทษในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินดังกล่าวไว้สูงกว่าของประเทศไทย

*น.บ. ทนายความ.

บทความฉบับนี้จึงเป็นการศึกษาวิจัยเพื่อนำเสนอให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอัตราโทษในความผิดทั้งสี่ฐานดังกล่าวให้หนักขึ้น ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับเพื่อให้มีความสอดคล้องกับปริมาณและความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก อันเป็นปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อปัญหาอาชญากรรมในการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมต่อสภาพสังคมปัจจุบันและอนาคต

Abstract

The sections of the law regarding the prosecution of offenses related to property, Sections 334, 335(10), the second paragraph of Section 357, and Section 360 concern the nature of the offense and the affected property and cover a certain level of the offence as defined by the value of the affected property. In this respect, justness toward both victim and criminal may become an issue as the nominal value of a property at present is not the same as it was in the past. For example, malicious damage of private or public properties such as power lines, telephone lines, and manhole covers are offenses committed more often today than in the past. Moreover, persons who purchase stolen goods are an important factor in the result of the offense of theft and mischief. It is considered an important social problem and related to economic issues. Damage by criminal actions has significantly affected a large part of society. In addition to the penalty provisions of Sections 334, 335(10), paragraph 2 of Section 357 and Section 360 provide relatively light punishment, which doesn't meet the objective of punishment as a compensation for the offense. More specific and appropriate penalties should be considered to enhance crime prevention, efficacy of law enforcement and fairness toward the present and future society.

คำสำคัญ บทลงโทษ

Keyword Determining Penalties

การกำหนดอัตราโทษในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์มาตรา 334 มาตรา 335(10) มาตรา 357 วรรคสอง และมาตรา 360 อย่างไรจึงจะเหมาะสม

วัตถุประสงค์ในการเขียนบทความฉบับนี้ก็เพื่อต้องการศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดโทษว่าเหตุใดจึงต้องมีการบัญญัติโทษขึ้นมาใช้บังคับกับความผิดฐานลักทรัพย์ ความผิดฐานลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ ความผิดฐานรับของโจรที่ได้กระทำต่อทรัพย์อันได้

มาโดยการลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์และความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ซึ่งความผิดทั้งสี่ลักษณะข้างต้น ในอดีตมีการบัญญัติอยู่ในกฎหมายลักษณะโจรอันเป็นกฎหมายเก่าที่มาจากสมัยกรุงศรีอยุธยา แล้วตกทอดมาจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น โดยสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้ตรวจชำระและคัดลอกรวบรวมมาไว้ในกฎหมายตราสามดวง ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายที่เก่าแก่มากที่สุดของไทยที่พอจะสืบหาร่องรอยทางประวัติศาสตร์ได้ กฎหมายลักษณะโจรได้รับเอาแนวคิดมาจากคัมภีร์ธรรมลัทธิของมอญและรับเอาแนวความคิดมาจากอารยธรรมของอินเดียมาอีกทอดหนึ่ง มาใช้ในการจัดระเบียบสังคมและรองรับการขยายตัวของกฎหมายไทย¹ อันมีอยู่ในจารีตประเพณีเดิมอยู่แล้ว เพื่อมิให้จัดการแก้แค้นอย่างใดอย่างหนึ่งลงไปแก่ผู้กระทำผิดโดยผลการตนเองและตามอำเภอใจนั้นเป็นอันขาด โดยจะต้องนำเอาการละเมิดที่ทำให้ตนเสียหายนี้ไปฟ้องร้องยังโรงศาลซึ่งโทษที่ลงโดยมากจะเป็นโทษลงแก่ร่างกายและมีความรุนแรงมาก²

ครั้นถึงรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยในช่วงนั้นประเทศไทยได้ติดต่อกับสัมพันธไมตรีทางการทูตกับชาวยุโรป ที่แรกเริ่มด้วยการค้าขายต่อมาเปลี่ยนไปเป็นการแสวงหาอาณานิคมซึ่งพระองค์ทรงตระหนักดีว่าวิธีที่จะปลดภาระผูกพันที่เสียเปรียบอันเป็นผลมาจากการจำยอมทำสนธิสัญญาทางพระราชไมตรี เพื่อหลีกเลี่ยงจากลัทธิแสวงหาอาณานิคมในสมัยนั้นที่มองว่ากฎหมายตราสามดวงมีบทกำหนดโทษที่รุนแรงขาดหลักประกันทางความยุติธรรมและล้าสมัย ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงได้เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงระบบกฎหมาย³ แม้จะมีความปรารถนาที่จะปฏิรูปกฎหมายไทยตามแบบระบบกฎหมายของประเทศตะวันตก แต่ก็มีปัญหาอยู่ว่าจะใช้ระบบกฎหมายใดเป็นแบบอย่างซึ่งระบบกฎหมายที่อยู่ในข่ายการพิจารณาของรัฐบาลไทยในขณะนั้นมีอยู่ 2 ระบบคือระบบกฎหมายอังกฤษและระบบกฎหมายของประเทศที่ใช้ประมวลกฎหมายในภาคพื้นทวีปยุโรป4ประมวลกฎหมายอาญาที่นำมาอ้างอิงมากเป็นพิเศษได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญายังการี ค.ศ. 1878-1879, ประมวลกฎหมายอาญาเนเธอร์แลนด์ ค.ศ. 1881, ประมวลกฎหมายอาญาอิตาลี ค.ศ. 1880, ประมวลกฎหมายอาญาอียิปต์ ค.ศ. 1904 และประมวลกฎหมายอาญาอินเดีย ค.ศ. 1860⁵

¹ร.แสงกาต์, ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย เล่ม 1. อ้างถึงใน ชาญวิทย์ เกษตรศิริ และวิภลย์ พงศ์พินิตานนท์, บรรณานุกรม, (กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2526, หน้า 35.

²ฟุ้งอ้าง, หน้า 80-81.

³ชาญชัย แสวงศักดิ์ และ วรณชัย บุญบำรุง, สารานุกรมเกี่ยวกับการจัดทำประมวลกฎหมายของต่างประเทศและของไทย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2543), หน้า 125-126.

⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 129-130.

⁵ยอร์ช ปาดูซ์, “บันทึกของนายยอร์ช ปาดูซ์ (Georges Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมายของรัฐบาลสยามเกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127” แปลและเรียบเรียงโดย สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2546), หน้า 48-51.

จากแรงผลักดันเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่ทำให้จำเป็นต้องมีกฎหมาย ลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ขึ้นมาใช้ในฐานะกฎหมายในรูปประมวลเป็นฉบับแรก ต่อมาพฤติการณ์ ของบ้านเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมากจึงมีการปรับปรุงกฎหมายอาญาอีกครั้งจนมาเป็น ประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้และมีการแก้ไขอัตราโทษในบางมาตราให้สูงขึ้น เนื่องอัตราโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดบางประเภทตามประมวลกฎหมายอาญายังไม่เพียงพอ แก่การป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดที่มีผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ตามแนวคิดในการกำหนดโทษให้หนักขึ้นอันมีพื้นฐานวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพ ทางสังคมและเศรษฐกิจซึ่งการลงโทษไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใด ย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสภาวะ แวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ชาติภูมิวรรณและค่านิยมหลากสมัยเป็นการจำเพาะ อีกทั้งความรุนแรง ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ในอันที่จะใช้ มาตรการลงโทษแก่อาชญากรโดยวิธีการที่เด็ดขาดและรุนแรง อันเป็นสัดส่วนกับความร้ายแรง ของอาชญากรรมที่มีผลกระทบต่อนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยมและศีลธรรมอันดีในสังคมนั้น ๆ⁶

การกำหนดโทษจึงมุ่งเน้นตามหลักทฤษฎีการลงโทษที่สำคัญอยู่ 2 ทฤษฎี คือ การลงโทษ ให้สาสม (Retribution) เป็นความคิดเรื่องความยุติธรรมที่เก่าแก่ที่สุดโดยมีความเห็นว่าบุคคล ชั่วร้ายควรถูกลงโทษและผู้กระทำผิดควรได้รับการตอบแทนอย่างเหมาะสม แม้จะไม่ถึงขนาด ตอบแทนอย่างเดียวกับที่ผู้กระทำผิดก็ตาม เพราะความต้องการแก้แค้นซึ่งมีอยู่ในจิตใจของมนุษย์ อันเป็นสามัญสำนึกในเรื่องความเป็นธรรมเป็นเรื่องปกติ เนื่องจากทฤษฎีลงโทษเพื่อให้สาสมตั้ง อยู่บนความคิดของลัทธิเจตจำนงเสรี (Free will) ซึ่งมีทัศนะว่าการกระทำของบุคคลนั้น ๆ อยู่ ภายใต้การตัดสินใจโดยเสรีของบุคคลนั้น การกระทำของเขาแต่ละอย่างเพราะเขาเลือกกระทำเอง โดยสมัครใจไม่มีสิ่งภายนอกมาบีบบังคับการตัดสินใจของเขา ดังนั้น เมื่อเขาเลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยตัวของเขาโดยเสรีแล้ว เขาจึงต้องรับผิดชอบในการกระทำของเขาเมื่อเขามีความรับผิดชอบ ดังนั้นทฤษฎีลงโทษเพื่อให้สาสมจึงมีทัศนะว่า มูลเหตุที่ทำให้ต้องลงโทษคนหนึ่งก็เพราะว่าผู้นั้นได้ ทำความผิด ซึ่งการกระทำผิดจะต้องถูกทดแทนด้วยการลงโทษโดยมีความประสงค์เพื่อเป็นการ ทดแทนความผิดที่ได้กระทำขึ้น⁷

ส่วนอีกทฤษฎีคือป้องกัน (Deterrence) ที่ถือว่าเหตุผลสำคัญที่สุดในการบังคับใช้กฎหมาย อาญาก็เพื่อยับยั้งมิให้บุคคลอื่นเอาเยี่ยงอย่าง โดยการกระทำผิดเช่นเดียวกับผู้ที่ถูกลงโทษ ซึ่งได้แบ่ง แยกผลของการลงโทษที่รัฐได้กระทำต่อผู้กระทำความผิดออกเป็นสองประการ (1) การป้องกัน พิเศษหมายถึงการยับยั้ง แก้ไขหรือทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถกระทำความผิดได้อีกต่อไปอาทิ เช่นการลงโทษประหารชีวิต จำคุกหรือกักขัง เป็นต้น (2) การป้องกันทั่วไปหมายถึงสภาพบังคับ

⁶ประเสริฐ เมฆมนเณ, *หลักทัณฑ์วิทยา*, (กรุงเทพมหานคร: บริพัตรการพิมพ์, 2523), หน้า 71-73.

⁷สทอน รัตนไพจิตร, “ความประสงค์ของการลงโทษอาญา: ศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้กฎหมาย ลักษณะอาญาและประมวลกฎหมายอาญา,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527), หน้า 32-34.

ของกฎหมายอาญาและกลไกของกฎหมายจะมีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของประชาชนทุกคนในสังคม เพื่อให้ทราบว่าความประพฤติอย่างใดกระทำได้หรือต้องห้าม ความประพฤติอย่างใดจะได้รับโทษมากหรือน้อยหรือถูกดำเนินคดีในศาล สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบกันจะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของประชาชนว่าควรประพฤติหรือไม่ประพฤติในสิ่งที่สังคมไม่พึงปรารถนา⁸

ในปัจจุบันการกระทำความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์มาตรา 334 มาตรา 335 (10) มาตรา 357 วรรคสองและมาตรา 360 ของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ มีปริมาณคดีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ปรากฏตามตารางที่ 1⁹

ตารางที่ 1 สถิติคดีอาญาทั่วราชอาณาจักรของสำนักงานอัยการสูงสุด ปี พ.ศ. 2553-2554

ลักทรัพย์ (ม. 334-335)	30690	29805	795	27618	26556	929
รับของโจร (ม. 357)	291	274	19	301	278	23
ทำให้เสียทรัพย์ (ม. 358-361)	1900	1728	84	1293	1168	94

นอกจากนี้ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติก็ได้มีการรวบรวมจำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ปรากฏตามตารางที่ 2¹⁰

ตารางที่ 2 ตารางลักษณะความผิดจากทั่วราชอาณาจักรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552-2554

ลักษณะความผิด	ปี พ.ศ. 2552		ปี พ.ศ. 2553		ปี พ.ศ. 2554	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
ลักทรัพย์	74,673	29,158	71,916	31,423	38,164	15,659
โจรกรรมรถจักรยานยนต์	31,287	5,410	29,126	5,490	129	97
โจรกรรมรถยนต์	4,664	392	3,953	389	2,610	1,355
รับของโจร	240	187	269	206	11,059	2,015
ทำให้เสียทรัพย์	6,226	3,832	5,843	3,541	1,473	177

⁸ประธาน วัฒนาวาณิชย์, “แนวความคิดในการลงโทษ : การวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา,” วารสารนิติศาสตร์ธรรมศาสตร์ 12, 2 (2524): 8-9.

⁹สำนักงานอัยการสูงสุด, หนังสือรายงานประจำปีของสำนักงานอัยการสูงสุด (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด, 2553), หน้า 112-113; สำนักงานอัยการสูงสุด, หนังสือรายงานประจำปีของสำนักงานอัยการสูงสุด (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด, 2554), หน้า 100-101.

¹⁰สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, ลักษณะความผิดจากทั่วราชอาณาจักร, [Online], available URL: http://statistic.royalthaipolice.go.th/go.th/dn_main.htm, 2556 (มกราคม 17).

สถิติทั้งหลายที่กล่าวมานี้เป็นเพียงสถิติที่ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งและจับได้เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงยังมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและมีได้เข้าแจ้งความหรือได้ตกลงยอมความกันนอกเหนือจากความรับรู้ของเจ้าพนักงานอีกเป็นจำนวนไม่น้อย โดยได้เห็นหรือได้ฟังจากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ตลอดจนกระทั่งสื่อออนไลน์ต่าง ๆ

ทุกวันนี้ปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมาตรา 334 มาตรา 335(10) มาตรา 357 วรรคสองและมาตรา 360 เป็นปัญหาสังคมที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับปัญหาเศรษฐกิจหรือการเมืองไม่มากนักน้อย เมื่อสังคมมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุ การประกอบอาชญากรรมก็พัฒนาขึ้นพร้อมกันไปด้วย โดยใช้อุปกรณ์ อาวุธและเครื่องมือในการกระทำความผิดที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยมากขึ้น เป็นผลให้รูปแบบของอาชญากรรมมีความซับซ้อนและรุนแรงดังที่มีการตั้งเป็นข้อสังเกตว่าเมื่อประเทศพัฒนาทางด้านวัตถุและเทคโนโลยีมากขึ้นเพียงใดอาชญากรรมก็เพิ่มสูงขึ้นและจะมีความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจกับความพยายามในการปราบปรามอาชญากรรมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งการกระทำความผิดจะเป็นปรากฏการณ์ที่ติดตามมากับการเร่งรัดพัฒนาเมือง เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การศึกษาและการสื่อสารคมนาคมเว้นแต่สังคมนั้นจะวางแผนและปรับปรุงบริหารกระบวนการยุติธรรมให้มีความสอดคล้องควบคู่กันไปด้วย

สาเหตุของการกระทำความผิดส่วนหนึ่งมาจากปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนตกงาน ความยากจน ยาเสพติด อีกทั้งอิทธิพลของระบบวัตถุนิยมได้เข้ามามีบทบาทในความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมปัจจุบัน ทำให้เกิดการตอบสนองทางด้านวัตถุโดยขาดการไตร่ตรองอย่างละเอียดรอบคอบถึงเหตุผลของความถูกต้องชอบธรรม ปัญหาเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นแรงจูงใจทำให้คนตัดสินใจกระทำความผิดกฎหมายเพราะเป็นการกระทำที่ไม่ต้องลงทุนแต่มีผลตอบแทนที่ค่อนข้างสูง

ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งน่าจะมาจากบทลงโทษที่กฎหมายกำหนดไว้นั้นเบาเกินไป เห็นได้จากสถิติคดีที่เกิดขึ้นเป็นปริมาณมากนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดมิได้มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมืองแต่อย่างใด ซึ่งขอบเขตและความร้ายแรงของอาชญากรรมนั้น ปกติจะวัดโดยอาศัยสถิติอาชญากรรมขององค์กรในกระบวนการยุติธรรม โดยเปรียบเทียบกับสถิติและแนวโน้มของอาชญากรรมในห้วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่นเปรียบเทียบจำนวนเพิ่มขึ้นหรือลดลงในแต่ละปีหรืออาศัยดัชนีอาชญากรรมเป็นเครื่องชี้ถึงขอบเขตและความร้ายแรงของอาชญากรรมในสังคม ทั้งนี้โดยมีสมมติฐานว่าการเก็บรวบรวมสถิติอาชญากรรมมีความน่าเชื่อถือตามสมควร

จากความมุ่งหมายที่สำคัญในการบังคับใช้กฎหมายอาญาก็เพื่อทดแทนความผิดและยับยั้งป้องกันอาชญากรรมที่ประสงค์ให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษที่เหมาะสมกับการกระทำของตนและให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยหรือทำให้สังคมส่วนใหญ่พอใจและให้คนในสังคมเกิดความเกรงกลัวต่อโทษไม่กระทำการอันเป็นความผิดตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งยังส่งผลในทางป้องกันสังคมอีกด้วย

เมื่อเกิดการกระทำความผิดเป็นปริมาณมาก ก็ควรมีการเพิ่มอัตราโทษให้สูงขึ้นตามแนวคิดในการกำหนดโทษให้หนักขึ้นที่มีพื้นฐานวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับที่มาแห่งปรัชญาการลงโทษกล่าวคือการลงโทษไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใดย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสภาวะแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ขาดภูมิวรรณและค่านิยมหลากหลาย เป็นการจำเพาะ¹¹ และความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม ในอันที่จะใช้มาตรการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดโดยวิธีการที่ได้ดขาดและความรุนแรงอันเป็นสัดส่วนกับความร้ายแรงของผู้กระทำความผิดที่มีผลกระทบต่อชนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยมและศีลธรรมอันดีในสังคมนั้น ๆ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดอัตราโทษให้เหมาะสมกับปริมาณและความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอันเป็นปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อปัญหาอาชญากรรม เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมต่อสภาพสังคมปัจจุบันและอนาคต จึงมีปัญหาที่จะต้องนำมาวิเคราะห์โดยแยกพิจารณาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษในความผิดฐานลักทรัพย์ มาตรา 334 เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

การกระทำความผิดทางอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์มาตรา 334 ของประเทศไทย ในปัจจุบันนั้น มีปริมาณคดีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากที่สุดในกลุ่มความผิดที่เกี่ยวกับทรัพย์เห็นได้จาก รายงานสถิติคดีอาญาทั่วราชอาณาจักรของสำนักงานอัยการสูงสุด ในปี พ.ศ. 2553 เกิดคดีความผิดฐานลักทรัพย์มาตรา 334-335 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 30,690 คดีและในปี พ.ศ. 2554 เกิดจำนวนทั้งสิ้น 27,618 คดี และทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติก็ได้มีการรวบรวมจำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดลักทรัพย์ ปรากฏตามตาราง 3

ตารางที่ 3 ลักษณะความผิดจากทั่วราชอาณาจักรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552-2554

ลักษณะความผิด	ปี พ.ศ. 2552		ปี พ.ศ. 2553		ปี พ.ศ. 2554	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
ลักทรัพย์	74,673	29,158	71,916	31,423	38,164	15,659
โจรกรรมรถจักรยานยนต์	31,287	5,410	29,126	5,490	129	97
โจรกรรมรถยนต์	4,664	392	3,953	389	2,610	1,355

จากการศึกษาในตารางจะพบว่าสถิติคดีอาญาเกิดและจับกุมผู้กระทำความผิด จะแตกต่างกันโดยการจับกุมผู้กระทำความผิดจะมีปริมาณน้อยกว่า ซึ่งก็มิได้หมายความว่าเจ้าหน้าที่

11 ประเสริฐ เมฆมณี, หลักทฤษฎีอาญา, หน้า 71.

ได้ปล่อยปละละเลยหรือไม่มีประสิทธิภาพในการสืบสวน สอบสวน จับกุม ฟ้องร้องให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษ แต่ด้วยความมีจำนวนจำกัดของเจ้าหน้าที่ต่อจำนวนประชากรที่มีปริมาณมากต่อท้องที่ที่ต้องรับผิดชอบนั้นไม่สัมพันธ์กัน กับทั้งความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันทำให้ผู้กระทำความผิดมีการนำอุปกรณ์ อาวุธและเครื่องมือในการกระทำความผิดที่มีประสิทธิภาพและทันสมัยมาใช้ เป็นผลให้รูปแบบของอาชญากรรมมีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการจัดการอย่างมีระบบในรูปแบบของอาชญากรรมองค์กร (Organized Crime) ทำให้ยากต่อการติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่และจากสถิติทั้งหลายที่กล่าวมานี้เป็นเพียงสถิติที่ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งและจับกุมได้เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงยังมี การกระทำความผิดเกิดขึ้นและมีได้เข้าแจ้งความหรือได้ตกลงยอมความกันนอกเหนือจากความรู้ของเจ้าหน้าที่เป็นจำนวนมากไม่น้อย

เมื่อการกระทำความผิดเกิดขึ้นมากย่อมส่งผลกระทบในหลาย ๆ ด้านอาจพิจารณาได้ 5 ประการคือ

ประการแรก ผู้เสียหายต้องสูญเสียทรัพย์สินจากการกระทำของผู้กระทำความผิด เช่นเมื่อมีการลักทรัพย์ก็ต้องสูญเสียทรัพย์สินที่มีค่า บางครั้งผู้กระทำความผิดอาจจะทำลายทรัพย์สินในบ้านได้แก่การทำลายหน้าต่าง ประตูบานหรือสิ่งของอื่น ๆ ในบ้าน เพื่อเข้าไปหรือให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเป็นต้น ทำให้ผู้เสียหายต้องซื้อของใหม่มาแทนหรือต้องซ่อมแซมของเก่า จำเป็นต้องใช้เงินเพื่อดำเนินการในเรื่องดังกล่าว

ประการที่สอง ผู้เสียหายหากต้องเผชิญหน้ากับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นธรรมดาที่จะไม่ยอมให้ผู้กระทำความผิดเอาทรัพย์สินของตนไปจนเกิดการต่อสู้เพื่อแย่งทรัพย์สินกันขึ้นซึ่งอาจทำให้ผู้กระทำความผิดตัดสินใจทำร้ายผู้เสียหายโดยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้นซึ่งผู้เสียหายอาจได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย หากได้รับบาดเจ็บก็ต้องใช้เงินเพื่อรักษาบาดแผล แต่ถ้าผู้เสียหายมีประกันชีวิตไว้ก็ไม่ต้องจ่ายเงินเองเพราะบริษัทประกันชีวิต จะจ่ายเงินให้ ในกรณีที่ผู้เสียหายมีรายได้น้อยหรือไม่สนใจเรื่องการประกันชีวิตก็ต้องเสียเงินทองของตนเอง หากขาดแคลนก็ต้องหยิบยืมของคนอื่นเป็นหนี้สินกันไปหรือหากยืมจากใครไม่ได้จริง ๆ ก็ต้องทนทุกข์ทรมานไปกับความเจ็บปวดจนต้องเสียชีวิตไปก็อาจจะมียูบ่างเหมือนกัน

ประการที่สาม ผู้เสียหายอาจต้องสูญเสียเงินทองเพื่อช่วยเหลือตำรวจในการช่วยจับกุมคนร้ายและยังจะต้องจ่ายเงินทองอีกจำนวนหนึ่งเพื่อการดำเนินคดี หากผู้เสียหายมีรายได้น้อยก็ต้องเสียเวลาดำเนินคดีทำให้การประกอบอาชีพเกิดความชะงักงันส่งผลให้ขาดรายได้มาเลี้ยงครอบครัวหรือหากเป็นธุรกิจขนาดใหญ่เช่นธนาคาร ห้างสรรพสินค้าหากถูกปล้นหรือถูกลักทรัพย์ย่อมส่งผลให้ต้องขาดรายได้ไปส่วนหนึ่ง

ประการที่สี่ ผู้เสียหายต้องตกอยู่ในความกลัวมีความรู้สึกต่อเพื่อนมนุษย์ผิดไปจากเดิม มีพฤติกรรมและการคบค้าสมาคมเปลี่ยนแปลงไปเมื่ออยู่คนเดียวที่บ้านหรือออกไปจากบ้าน ซึ่ง

พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนี้อาจเป็นเวลาหลายเดือนหรือหลายปี จากเหตุแห่งความกลัวเพราะเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาจนำไปสู่การกระทำการบางอย่างเพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นอีก เช่นการจัดเตรียมอาวุธเพื่อต่อสู้กับผู้ร้ายที่จะเข้ามาทำการลักทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ การปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มั่นคงแข็งแรง สำหรับผู้มีอิทธิพลหรือผู้มีรายได้น้อยก็อาจจะจ้างคนคุ้มกันส่วนตัวเพื่อคอยอารักขาความปลอดภัย จะเห็นได้ว่าการจัดเตรียมการต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นั้นต้องอาศัยเงินทองเป็นปัจจัยสำคัญจึงต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อหาเงินทองตามความรู้ความสามารถ หากเป็นคนขาดความสามารถในการหารายได้ การใช้ชีวิตก็ต้องดำเนินไปด้วยความหวาดกลัวมากขึ้น

ประการที่ห้า นอกจากผู้เสียหายแล้ว ภาครัฐเองต้องรับภาระหนักในการแก้ไขปัญหานี้ ทำให้ฝ่ายที่รับผิดชอบในระบบงานยุติธรรมต้องเพิ่มงบประมาณเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม การลงทุนในสิ่งเหล่านี้ทำให้การพัฒนาในด้านอื่นต้องได้รับผลกระทบตามไปด้วย อีกทั้ง หากพิจารณาในแง่เศรษฐกิจก็ได้รับผลกระทบเช่นกันเพราะการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์มิได้ทำให้เกิดการเสียภาษีแก่ภาครัฐ

จากปัญหาการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์มาตรา 334 ในปัจจุบันที่มีปริมาณคดีเพิ่มมากขึ้นนั้น เนื่องจากในปัจจุบันอัตราโทษที่กำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 6,000 บาท จึงทำให้เห็นว่าเหตุที่มีผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นเป็นปริมาณมากเช่นนี้ เพราะอัตราโทษกำหนดไว้เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับซึ่งหากจะได้รับโทษจำคุกหนักขึ้นต้องเข้าบทหนักซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องอุกฉกรรจ์ที่หนักขึ้นไป หากไม่เข้าเหตุฉกรรจ์ก็รับโทษไม่เกินสามปีซึ่งเป็นอัตราโทษที่ไม่สูงนักหากเปรียบเทียบกับตัวทรัพย์สินในปัจจุบันนั้น จะเห็นได้ว่ามีมูลค่าสูงกว่าทรัพย์สินในอดีตเป็นอย่างมาก ดังเช่น รถจักรยานยนต์หรือรถยนต์ในปัจจุบันมีการออกแบบทั้งรูปลักษณ์ เครื่องยนต์ให้มีสมรรถนะที่ดีทำให้มีราคาที่สูงจากเดิมเป็นอย่างมาก หากดูจากในตาราง 3 จะพบว่ารถจักรยานยนต์และรถยนต์มีสถิติจากการถูกโจรกรรมในจำนวนที่สูงมากในแต่ละปีและทรัพย์สินในปัจจุบันที่มีราคา มีมูลค่าทางเศรษฐกิจก็มีมากกว่าทรัพย์สินที่บัญญัติไว้ในมาตรา 335 และมาตรา 335 ทวิ อาทิเช่น ทองคำ เครื่องเพชร รถยนต์ เครื่องจักรกล เป็นต้น

การที่คนส่วนใหญ่มองว่ามาตรา 334 เป็นความผิดเล็กน้อยไม่ควรได้รับการลงโทษที่สูงย่อมไม่ถูกต้องนัก เพราะเป็นการมองข้ามสิทธิของผู้เสียหายซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกละเลยมากที่สุด การที่สังคมมักให้ความสำคัญกับผู้กระทำความผิดหรือจำเลยและได้พยายามมีการศึกษาหาวิธีการแก้ไขตัวผู้กระทำความผิด การคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของจำเลยย่อมเกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียหายเลย ดังนั้นในทางกลับกันสังคมควรหันไปมอง ผู้ที่ได้รับความเสียหายซึ่งหากเทียบกับความเสียหายและความเสี่ยงของผู้เสียหายที่จะได้รับจากข้อเท็จจริงที่กล่าวข้างต้นแล้วถือว่าเป็นอัตราโทษที่น้อยมากดังตัวอย่าง คำพิพากษาศาลฎีกาที่ตัดสินไว้ อาทิเช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3935/2553 จำเลยลักสุราต่างประเทศลงโทษจำคุก 2 ปีตาม มาตรา 335 (1) วรรคแรก, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 402/2546 จำเลยลักสร้อยคอทองคำหนัก 9 บาท จำนวน 1 เส้นราคา 51,300 บาทและสร้อยคอทองคำหนัก 10 บาท จำนวน 1 เส้นราคา 57,000 บาท รวมราคา 108,300 บาท ลงโทษจำคุก 6 เดือน

ตามมาตรา 334, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1486/2546 จำเลยลักเงินสดจำนวน 125,750 บาทลงโทษจำคุก 3 ปีตามมาตรา 334 เป็นต้น

หากพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษในความผิดฐานลักทรัพย์ ของประเทศอังกฤษตาม Theft Act, 1968 นั้น จะเห็นได้ว่าความผิดฐานลักทรัพย์ถูกกำหนดไว้ในมาตรา 7 ได้กำหนดอัตราโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 7 ปี¹² ดังเห็นได้ตามตัวอย่างคำพิพากษาของศาลสูงในคดี *R v. Smith*¹³ ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์และชิงทรัพย์โดยมีอาวุธ รวม 8 ข้อหาและทรัพย์สินที่ได้ไปมีมูลค่าสูงถึง 13,338.74 ปอนด์ ซึ่งก่อนหน้านี้เขาก็ถูกตัดสินจำคุกในความผิดฐานลักทรัพย์ถูกพิพากษาลงโทษจำคุก 4 ปี พอพ้นโทษออกมาก็มากระทำความผิดในคดีนี้อีก, คดี *R v. Steven Sibley*¹⁴ ถูกตัดสินจำคุก 3 ปี 3 เดือนในความผิดฐานลักทรัพย์ตามมาตรา 7, คดี *R v. Terrence Ernest Jones*¹⁵ ถูกตัดสินจำคุก 5 ปี 6 เดือนในข้อหาชิงทรัพย์ตามมาตรา 8 (1) เป็นต้น

ส่วนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษในความผิดฐานลักทรัพย์ ของประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐฟลอริดา ตาม The 2011 Florida Statutes ความผิดฐาน ลักทรัพย์ถูกกำหนดไว้ในมาตรา 812.01416 โดยแบ่งการลักทรัพย์ออกเป็น 2 ประเภทได้แก่การลักทรัพย์ขนานใหญ่และการลักทรัพย์เล็กน้อย และมีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 30 ปี แต่มีได้กำหนดโทษขั้นต่ำไว้ตามมาตรา 775.08217 และค่าปรับ (b) 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ เมื่อการกระทำความผิดเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในระดับที่ 1 หรือ 2 (c) 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ เมื่อการกระทำความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในระดับที่ 3 ตามมาตรา 775.083¹⁸ ตัวอย่างคำพิพากษาของศาลสูงในคดี *Michelle Rimondi v. State of Florida*¹⁹ ถูกตัดสินฐานร่วมกันลักทรัพย์โดยจำคุก 3 เดือน และภาคทัณฑ์เป็นเวลา 30 เดือน, คดี *Dalla Figueroa v. State of Florida*²⁰ ถูกตัดสินจำคุก 25 ปี ตาม มาตรา 775.082 ในข้อหา 1) ลักทรัพย์โดยมีอาวุธ ความผิดตามมาตรา 810.02 (1) & (2)

¹²The Theft Act 1968, Section 7 “A person guilty of theft shall on conviction on indictment be liable to imprisonment for a term not exceeding seven years”

¹³คดี *R v. Smith*, 2 All ER 530, The Supreme Court (2011).

¹⁴คดี *R v. Steven Sibley*, Case T20127434 Lewes Crown Court (2012).

¹⁵คดี *R v. Terrence Ernest Jones*, Case T20127865 Birmingham Crown Court (2012).

¹⁶The 2013 Florida Statutes, Chapter 812 Section 014

¹⁷*Ibid.*, Chapter 775 Section 082.

¹⁸*Ibid.*, Chapter 775 Section 083.

¹⁹คดี *Michelle Rimondi v. State of Florida*, No. 4D11-750 Court of Appeal of The State of Florida (2012).

²⁰คดี *Dalla Figueroa v. State of Florida*, No. SC07-1212 The Supreme Court of Florida (2006).

(b) 2) ชิงทรัพย์ โดยมีอาวุธตามมาตรา 812.13 (1) และมาตรา 812.13 (2) (a) 3) ชิงทรัพย์ โดยมีอาวุธตามมาตรา 812.13 (1) และมาตรา 812.13 (2) (a) เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าประเทศอังกฤษและอเมริกาในมลรัฐฟลอริดา มีการกำหนดอัตราโทษที่สูง ทั้งที่เป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าและให้ความสำคัญในเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นอย่างมาก แต่เหตุผลที่ประเทศอังกฤษบัญญัติอัตราโทษไว้สูงก็เป็นเพราะการลักทรัพย์นั้น เป็นเรื่องที่ทุกสังคม ยอมรับว่าเป็นการกระทำที่ต้องห้ามและขัดต่อความรู้สึกทางศีลธรรมของคนในสังคม จึงมีจุดมุ่งหมายในการคุ้มครองตัวทรัพย์สินและผู้ที่เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สิน ตามนโยบาย ที่ จะปกป้องผลประโยชน์ส่วนได้ส่วนเสียของเจ้าของทรัพย์ว่าด้วยการใช้นโยบายการลงโทษโดย กฎหมายอาญาและประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐฟลอริดากำหนดอัตราโทษไว้สูงก็มีเหตุผลเช่น เดียวกับประเทศอังกฤษเพราะกฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกา มีรากฐานมาจากกฎหมายคอมมอน ลอร์ของประเทศอังกฤษนั่นเองหากเปรียบเทียบกับความผิดฐานลักทรัพย์ของประเทศไทย ก็มีแนว คิดในการกำหนดอัตราโทษโดยมีจุดมุ่งหมายในการคุ้มครองตัวทรัพย์สินและผู้ที่เป็นเจ้าของหรือ ผู้ครอบครองทรัพย์สินเช่นเดียวกับประเทศอังกฤษและอเมริกา

จากปัญหาที่มีผู้กระทำความผิดเป็นจำนวนมากและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายที่ ได้ศึกษาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นดังกล่าวในข้างต้นนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขอัตราโทษในมาตรา 334 จากเดิมที่กำหนดไว้เพียง 3 ปีให้เพิ่มขึ้นอีก 2 ปีรวมเป็น 5 ปีซึ่งเท่ากับอัตราโทษในมาตรา 335 วรรคแรกและมาตรา 360 โดยถือเอาแนวทาง การกำหนดโทษของประเทศอังกฤษที่กำหนด อัตราโทษให้จำคุกไม่เกิน 7 ปีและอเมริกา ในมลรัฐฟลอริดาที่กำหนดอัตราโทษจำคุกไว้ไม่เกิน 30 ปีและค่าปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นอัตราโทษที่สูงกว่าของไทยมาเป็นแนวทาง โดย นำมาปรับใช้ให้มีความเหมาะสมกับมูลค่าของทรัพย์และปริมาณของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นมาก ในปัจจุบันนี้กับทั้งจะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการอบรมแก้ไขโดยการฝึกอาชีพ ให้การศึกษา การอบรมทางศีลธรรมและศาสนา การจัดสวัสดิการ การให้การบำบัดแก้ไขเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อมุ่งแก้ไขสาเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีความบกพร่องและเป็นเหตุให้กระทำความผิดลักทรัพย์ ในระหว่างที่อยู่ในเรือนจำและควรเพิ่มอัตราโทษปรับจากเดิมที่ไม่เกิน 6,000 บาท เพิ่มขึ้นเป็นไม่ เกิน 100,000 บาท ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและโทษปรับนั้นผู้เขียนเห็นว่าควรมี สัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปีเท่ากับอัตราค่าปรับ 20,000 บาท น่าจะมีความเหมาะสมกับการ กระทำความผิดในปัจจุบันโดยปกติความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและโทษปรับในประมวล กฎหมายอาญาใน หลายมาตรานั้นมีสัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปี จะกำหนดอัตราโทษปรับไว้ที่ 2,000 บาท แต่ก็มีอยู่บางฐานความผิดที่กำหนดให้โทษจำคุก 1 ปีมีอัตราค่าปรับที่ 20,000 บาท อันได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์

2. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษในความผิดฐานลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะ ประโยชน์ มาตรา 335 (10) เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ ปัจจุบัน

การกระทำความผิดทางอาญาในความผิดฐานลักทรัพย์ของประเทศไทยในปัจจุบันนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ อาทิเช่น สายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฝาท่อระบายน้ำ เป็นต้น มีปริมาณคดีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากซึ่งเห็นได้จากรายงานสถิติคดีความผิดฐานลักทรัพย์ มาตรา 334-335 ของสำนักงานอัยการสูงสุดที่รวบรวมไว้ในปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนทั้งสิ้น 30,690 เรื่องและในปี พ.ศ. 2554 มีจำนวนทั้งสิ้น 27,618 ตามตาราง 1 และทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติก็ได้มีการรวบรวมจำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดลักทรัพย์จำแนกตามลักษณะความผิดจากทั่วราชอาณาจักรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 เป็นจำนวน 63,649 คดี ในปี พ.ศ. 2550 เป็นจำนวน 62,000 คดี ในปี พ.ศ. 2551 เป็นจำนวน 57,457 คดี ในปี พ.ศ. 2552 เป็นจำนวน 50,431 คดีและในปี พ.ศ. 2553 เป็นจำนวน 48,790 คดี ตามตาราง 2 สถิติทั้งหลายที่กล่าวมานี้เป็นเพียงสถิติที่ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งและ จับได้เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงยังมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและมีได้เข้าแจ้งความหรือได้ตกลงยอมความกันนอกเหนือจากความรู้ของเจ้าพนักงานอีกเป็นจำนวนไม่น้อย

เมื่อมีการลักตัดสายไฟฟ้าย่อมส่งผลให้ไฟฟ้าดับซึ่งได้สร้างความเสียหายเป็นอย่างมากเพราะในปัจจุบันไฟฟ้าถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนในประเทศ เช่นเครื่องทำน้ำอุ่น เครื่องปรับอากาศ หลอดไส้ หลอดฟลูออเรสเซนต์ ลิฟต์ บันไดเลื่อน เป็นต้นหรือช่วยพัฒนาระบบสื่อสาร การคมนาคมให้มีความเจริญก้าวหน้า เช่น วิทยุ โทรศัพท์ โทรศัพท์ รถไฟฟ้า เป็นต้น ทั้งยังเป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในการเพิ่มผลผลิตของเกษตรกรและอุตสาหกรรมที่ทันสมัย การกระจายรายได้ และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านการผลิตและการขายสินค้า ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจหรือการลักฝาท่อระบายน้ำที่ถือเป็นการบริการสาธารณะที่รัฐจัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในสิ่งอุปโภคที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตโดยทรัพย์สินที่ได้ไปนั้น กลับนำไปจำหน่ายได้ราคาไม่มากนัก แต่ได้สร้างความเสียหายต่อหลาย ๆ ภาคส่วนเป็นอย่างมาก

เนื่องจากในปัจจุบันอัตราโทษที่กำหนดไว้ให้จำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปีและปรับตั้งแต่ 2,000 ถึง 10,000 บาท จึงทำให้น่าพิจารณาว่าเหตุที่มีผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นเป็นปริมาณมากเช่นนี้ เพราะอัตราโทษกำหนดไว้เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับจึงทำให้ผู้กระทำความผิดมิได้เกรงกลัวอัตราโทษที่กำหนดไว้แต่อย่างใดและมีได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ในเหตุฉกรรจ์ ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการกำหนดอัตราโทษให้สูงขึ้นจากเดิมโดยพิจารณาจากเงื่อนไขดังนี้

1) ผลของการกระทำความผิด เพราะทรัพย์สินที่ถูกลักมากที่สุดได้แก่สายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฝาท่อระบายน้ำ หม้อแปลงไฟฟ้า เป็นต้น ได้สร้างความเสียหายต่อประชาชนและหน่วยงานของรัฐ ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนา ระบบสาธารณูปโภคในด้านต่างๆ อาทิเช่นการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในด้านการค้า การลงทุน

หรือแม้แต่การใช้เทคโนโลยีซึ่งในปัจจุบันมีความสำคัญต่อประชาชนในการใช้ชีวิตประจำวัน ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ออกมาไม่เกรงกลัวกฎหมายทั้งที่ทรัพย์ดังกล่าวมีไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกันของประชาชน

2) หลักคำนึงถึงจิตใจการลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ของผู้กระทำผิด ย่อมแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายของจิตใจเป็นอย่างมาก ไม่ได้คำนึงถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน โดยมุ่งที่จะหาแต่ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับตนเท่านั้น

3) ลักษณะของการกระทำความผิด เนื่องจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันทำให้ผู้กระทำความผิดมีการพัฒนารูปแบบอาชญากรรมที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการจัดการอย่างมีระบบในรูปแบบของอาชญากรรมองค์กร (Organized Crime) มีอิทธิพลต่อการเกิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น ๆ มากขึ้นเห็นได้จากการตั้งแก๊งค์ลักทรัพย์โดยตระเวนลักทรัพย์ไปตามสถานที่ต่าง ๆ สร้างโกดังไว้เก็บคราวละมาก ๆ แล้วนำมาแยกชิ้นส่วนส่งขายให้กับกลุ่มที่สนใจหรือกลุ่มที่คอยรับซื้อทรัพย์ที่ลักมาได้โดยมีการนำเครื่องมือที่ทันสมัยมาใช้และมีผู้มีอิทธิพลคอยหนุนหลัง

4) ความผิดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ โดยความผิดลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์นั้นพบเห็นการกระทำความผิดเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำโดยเห็นได้จากข่าวทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์หรือสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือศาลเป็นต้น

หากพิจารณาเหตุฉกรรจ์ในความผิดฐานลักทรัพย์ที่กระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ของประเทศเยอรมันก็พอจะเทียบเคียงได้กับมาตรา 243 (1) ในการลักทรัพย์กรณีฉกรรจ์ จะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนถึง 10 ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ได้ระบุไว้ถ้าหากว่าผู้กระทำผิดดำเนินการดังต่อไปนี้ ข้อ 4 ขโมยทรัพย์ซึ่งเป็นของศาสนาหรือทรัพย์สินของโบสถ์หรืออาคารหรือพื้นที่อื่น ๆ ที่ใช้สำหรับการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา ข้อ 5 ขโมยทรัพย์ที่มีความสำคัญสำหรับวิทยาศาสตร์ ศิลปะหรือประวัติศาสตร์หรือสำหรับการพัฒนาด้านเทคนิคซึ่งตั้งในพื้นที่ ที่บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงได้หรือแสดงต่อสาธารณชน²¹ หรือของประเทศฝรั่งเศสมีได้บัญญัติถึงการลักทรัพย์ที่กระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์โดยตรงแต่ก็พอจะเทียบเคียงได้กับ มาตรา 311-4 (7) การลักทรัพย์ในยานพาหนะสำหรับการขนส่งมวลชนหรือ

²¹Criminal Code (Strafgesetzbuch, StGB), Section 243, Especially Serious Case of Theft

(1) In especially serious cases theft shall be punished with imprisonment from three months to ten years. An especially serious cases exists as a rule, if the perpetrator:

1.

4. steals property which is used in religious services or for religious veneration from a church or other building or space used for the practice of religion;

5. steals property of significance for science, art or history or for technical development which is located in a generally accessible collection or is publicly exhibited.

ในอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นทางเข้าสู่รูปแบบการขนส่งมวลชนนั้น ผู้กระทำจะถูกลงโทษด้วยการจำคุก 5 ปีหรือปรับเป็นเงิน 75,000 ยูโร (ประมาณ 3 ล้านบาท)²² และในประเทศสหรัฐอเมริกาในมลรัฐฟลอริดา ตามมาตรา 812.014 (ข) ผู้กระทำผิดกระทำการลักทรัพย์ขนานใหญ่ในระดับที่สองอันมีโทษในฐานะความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในระดับที่สอง (Felony of the Second Degree) ข้อ 2 หากทรัพย์สินที่ถูกขโมยเป็นสินค้าที่มีมูลค่าน้อยกว่า 50,000 ดอลลาร์ (ประมาณ 1 ล้าน 5 แสนบาท) ซึ่งใช้ในกิจการเชิงพาณิชย์ระหว่างรัฐหรือภายในรัฐจากท่าเรือที่ขนถ่ายสินค้าของผู้ขนส่งสู่ท่าเรือรับสินค้าของผู้รับหรือข้อ 3. ทรัพย์สินที่ถูกขโมยเป็นเครื่องมือแพทย์ฉุกเฉิน ที่มีมูลค่าถึง 300 ดอลลาร์หรือมากกว่า ซึ่งได้นำมาจากสิ่งอำนวยความสะดวกที่ได้รับใบอนุญาตหรือจากอากาศยานหรือพาหนะที่ได้รับอนุญาต โดยมีบทลงโทษตามมาตรา 775.082 บทลงโทษ (Penalties) (c) สำหรับความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในระดับที่ 2 ให้รับโทษจำคุกไม่เกิน 15 ปีและมาตรา 775.083 ค่าปรับ (Fines) (b) 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ เมื่อการกระทำผิดเป็นความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ในระดับที่ 1 หรือ 2

การที่ในกฎหมายต่างประเทศมีการกำหนดอัตราโทษไว้สูงกว่าของไทยมาก ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับโดยเฉพาะโทษปรับกำหนดไว้สูงมาก เนื่องจากการลักทรัพย์ในสถานที่ราชการมีทรัพย์สินซึ่งมีความสำคัญต่อสถานที่ราชการ เช่นเอกสารข้อมูลของทางราชการหรือสถานที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะก็เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีประชาชนอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากเหตุที่เป็น การเข้าไปลักทรัพย์โดยไม่ได้รับอนุญาตและเป็นการกระทำความผิดอันเป็นการบุกรุกหรือละเมิดต่อสถานที่แล้วซึ่งถือได้ว่ามีความออกอาจันเป็นเหตุให้ต้องได้รับโทษหนักขึ้น

หากเปรียบเทียบกับประเทศไทยพบปัญหาที่มีผู้ลักสายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฝาท่อระบายน้ำเป็นจำนวนมากและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายที่ได้ศึกษาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นดังกล่าวในข้างต้นนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขอัตราโทษในมาตรา 335 (10) จากเดิมที่กำหนดให้จำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปีและปรับตั้งแต่ 2,000 ถึง 10,000 บาทให้เพิ่มขึ้นเป็นจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 15 ปีและปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 300,000 บาทโดยถือเอาแนวทางการกำหนดโทษจำคุกของประเทศสหรัฐอเมริกาใน มลรัฐฟลอริดาและโทษปรับของประเทศฝรั่งเศสที่กำหนดอัตราโทษไว้สูงกว่าของไทยมาเป็นแนวทาง น่าจะมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงและ

²²Code pénal, Article 311-4 "Le vol est puni de cinq ans d'emprisonnement et de 75000 euros d'amende

7. Lorsqu'il est commis dans un véhicule affecté au transport collectif de voyageurs ou dans un lieu destiné à l'accès à un moyen de transport collectif de voyageurs.

หรือ Penal Code Article 311-4 "Theft is punished by five years imprisonment and a fine of 75,000

7. When committed to an affected passenger transportation or a place for access to means of passenger transportation vehicle.

ปริมาณของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นมากในปัจจุบันนี้ ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและโทษปรับ ในประมวลกฎหมายอาญาในหลายมาตรานั้นมีสัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปี จะกำหนดอัตราโทษปรับไว้ที่ 2,000 บาท แต่ก็มีอยู่บางฐานความผิดที่กำหนดให้โทษจำคุก 1 ปีมีอัตราค่าปรับที่ 20,000 บาท อันได้แก่ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์น่าจะมีความเหมาะสมกับการกระทำความผิดในปัจจุบัน กับทั้งจะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการอบรมแก้ไขโดยการฝึกอาชีพ ให้การศึกษา การอบรมทางศีลธรรมและศาสนา การจัดสวัสดิการ การให้การบำบัดแก้ไขเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อมุ่งแก้ไขสาเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีความบกพร่องและเป็นเหตุให้กระทำความผิดซ้ำในระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ

3. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษในความผิดฐานรับของโจรที่ได้กระทำต่อทรัพย์สินอันได้มาโดยการลักทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์มาตรา 357 วรรคสอง เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ

ในปัจจุบันการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินฐานลักทรัพย์และรับของโจรเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากนั้น มาจากการที่ผู้กระทำความผิดสามารถจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดในราคาที่สูงเพราะไม่ต้องลงทุนแต่ได้ผลประโยชน์ที่คุ้มค่ากับความเสี่ยงโดยเฉพาะการลักสายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูงหรือฝาท่อระบายน้ำ อันเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ หากพิจารณาจากสถิติของการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติตามตาราง 2 ในปี พ.ศ. 2552 จำนวน 240 คดี ในปี พ.ศ. 2553 จำนวน 269 คดี และในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 11,059 คดีโดยมีแนวโน้มสูงขึ้นอยู่ทุกปีและสถิติของการกระทำความผิดฐานรับของโจรของทางสำนักงานอัยการสูงสุดตามตาราง 1 ในปี พ.ศ. 2553 จำนวน 291 คดีและในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 301 คดี

เนื่องจากความผิดฐานรับของโจรมีองค์ประกอบที่บัญญัติเป็นความผิดคือผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจําหน่ายหรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยเฉพาะเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ แม้ผู้กระทำความผิดจะมีได้สร้างความเสียหายโดยตรงจากความเสียหายในการลักทรัพย์ แต่ก็ถือได้ว่าเป็นผู้มีส่วนให้เกิดการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งโดยทั่วไปผู้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์กระทำเพื่อขายทรัพย์สินที่ลักมาได้ แต่โดยเหตุที่ผู้กระทำความผิดนั้นมีอุปสรรคในการที่จะติดต่อเพื่อขายทรัพย์สินให้กับผู้ซื้อจึงจำเป็นต้องกระทำผ่านทางคนกลางซึ่งเป็นผู้รับของโจรโดยอาชีพ เห็นได้จากเวลาที่จับกุมผู้กระทำความผิดได้มักจะให้การว่าทรัพย์สินที่ได้จะนำไปจำหน่ายให้กับร้านรับซื้อของเก่าหรือขบวนการที่มีหน้าที่รับซื้อทรัพย์สินที่ลักมาได้โดยเฉพาะและยอมส่งผลกระทบต่อนานาประการ ภาคส่วนเพราะหากมีการลักตัดสายไฟฟ้ายอมส่งผลให้ไฟฟ้าดับเกิดความเสียหายเป็นอย่างมากเพราะในปัจจุบันไฟฟ้าถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนในประเทศ เช่นเครื่องทำน้ำอุ่น เครื่องปรับอากาศ หลอดไส้ หลอดฟลูออเรสเซนต์

ลัพท์ บันไดเลื่อนเป็นต้นหรือช่วยพัฒนาระบบสื่อสาร การคมนาคมให้มีความเจริญก้าวหน้า เช่น วิทยุ โทรศัพท์ โทรทัศน์ รถไฟฟ้า เป็นต้น ทั้งยังเป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในการเพิ่มผลผลิตของเกษตรกรและอุตสาหกรรมที่ทันสมัย การกระจายรายได้ และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านการผลิตและการขายสินค้า ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจหรือการลักพาต่อระบายน้ำที่ถือเป็นการบริการสาธารณะที่รัฐจัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในสิ่งอุปโภคที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตโดยทรัพย์สินที่ได้ไปแม้มีมูลค่าไม่มากนักแต่เกิดความเสียหายต่อหลาย ๆ ภาคส่วนเป็นอย่างมาก

จากปัญหาการกระทำความผิดทางอาญาในความผิดฐานฐานลักทรัพย์ของประเทศไทยที่มีปริมาณคดีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในปัจจุบันนั้นปัญหาส่วนหนึ่งก็มาจากบทบัญญัติในมาตรา 357 วรรคสอง ได้กำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปีและปรับตั้งแต่ 1,000 บาทถึง 20,000 บาท ถือว่าเป็นการกำหนดอัตราโทษไว้ต่ำเกินไป จึงทำให้ผู้กระทำความผิดมิได้เกรงกลัวอัตราโทษที่กำหนดไว้แต่อย่างใดและมีได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติความผิดฐานรับของโจรที่มุ่งหมายที่จะลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินโดยกระทำการในลักษณะใด ๆ ที่เป็นการช่วยเหลือผู้กระทำความผิด อันมีผลเป็นการทำให้การติดตามทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนั้น ๆ ไม่สามารถทำได้โดยง่ายหรือหลุดพ้นไปจากการติดตามของเจ้าของหรือผู้ที่สืบอำนาจติดตามและจากปริมาณของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นประกอบกับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประชาชนนั้นย่อมแสดงให้เห็นว่าอัตราโทษเดิมไม่ได้มีผลในการยับยั้งการกระทำความผิดได้ จึงทำให้ผู้กระทำความผิดมิได้เกรงกลัวอัตราโทษที่กำหนดไว้แต่อย่างใด มิได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์และการลักทรัพย์ในเหตุฉกรรจ์ สาเหตุที่ต้องบัญญัติให้เหตุฉกรรจ์มีอัตราโทษที่สูงกว่าเหตุธรรมดาเพราะว่าลักษณะของการกระทำได้แสดงถึงความร้ายแรงหรือความอุกอาจของผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อประโยชน์สาธารณะนั้น เป็นความเสียหายที่มีได้เกิดขึ้นกับประชาชนเพียงคนเดียว แต่มีผลกระทบกระเทือนต่อส่วนรวมในวงกว้าง หากพิจารณาความผิดฐานรับของโจรของประเทศอังกฤษ มาตรา 22²³ ผู้ที่จัดการกับของที่ถูกลักทรัพย์ผู้ใดที่รู้หรือเชื่อว่าของนั้นถูกลักทรัพย์มา หากแต่รับของนั้นไว้โดยความไม่ซื่อสัตย์หรือให้ความช่วยเหลือเก็บรักษาไว้ เคลื่อนย้าย กำจัด หรือจำหน่ายหรือนำไป

²³The Theft Act 1968, Section 22

(1) A person handles stolen goods if (otherwise than stolen goods, in the course of the stealing) knowing or believing them to be stolen goods, he dishonestly receives the goods, or dishonestly undertakes or assists in their retention, removal, disposal or realisation by or for the benefit of another person, or if he arranges to do so.

(2) A person guilty of handling stolen goods shall on conviction on indictment be liable to imprisonment for a term not exceeding fourteen years.

หาผลกำไรจากบุคคลอื่นหรือจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งกับของสิ่งนั้น ผู้ที่กระทำผิดจะต้องถูกระวางโทษจำคุกไม่เกิน 14 ปี

เหตุผลที่มีการกำหนดโทษไว้สูงเพราะในช่วงหนึ่งปรากฏคดีที่มีชื่อเสียงในทางไม่ดีเกี่ยวกับผู้รับของโจรที่กระทำการเป็นมืออาชีพ เรียกว่า “Fence” มักเป็นผู้ที่ถอดชิ้นส่วนของรถยนต์เพื่อนำมาแยกชิ้นส่วนขายซึ่งหากไม่มีผู้ดำเนินการเช่นนี้การโจรกรรมรถยนต์ก็จะเกิดขึ้นน้อยลงหรือความผิดฐานรับของโจรของประเทศเยอรมันมาตรา 260a (1)²⁴ รับของโจรที่ทำการค้าหรือแก๊งค์ ต้องระวางโทษไม่เกิน 10 ปีหรือความผิดฐานรับของโจรของประเทศฝรั่งเศสมาตรา 321-1²⁵ การรับของที่ถูกปกปิด การถือหรือส่งของหรือกระทำตนเป็นตัวกลางหรือรู้ว่าสิ่งนั้นที่ได้รับเป็นสิ่งที่ได้จากอาชญากรรมหรือนอกจากนั้นยังมีการปกปิดความจริง สิ่งที่อยู่ ผลประโยชน์ ไม่ว่าจะโดยวิธีการหรือกระบวนการใด ๆ จากอาชญากรรมหรือมิจฉาชีพ มีบทลงโทษโดยจำคุก 5 ปีและปรับ 375,000 ยูโร (ประมาณ 15 ล้านบาท) มาตรา 321-3²⁶ การรับของโจรที่กระทำเป็นแก๊งค์ มีบทลงโทษโดยจำคุก 10 ปีและปรับ 750,000 ยูโร (ประมาณ 30 ล้านบาท) เหตุผลที่มีการกำหนดโทษไว้สูงเพราะเป็นวิธีการทางอ้อมที่จะต่อต้านการกระทำผิดลักทรัพย์โดยการช่วยจำนายทรัพย์ที่ได้มาจากการโจรกรรม

²⁴Professional Receiving Stolen Property, Section 260a

(1) Whoever professionally commits receiving stolen property as a member of a gang, which has combined for the continued commission of robbery, theft or receiving stolen property, shall be punished with imprisonment from one year to ten years.

²⁵Code Pénal, Article 321-1 “Le recel est le fait de dissimuler, de détenir ou de transmettre une chose, ou de faire office d'intermédiaire afin de la transmettre, en sachant que cette chose provient d'un crime ou d'un délit

Constitue également un recel le fait, en connaissance de cause, de bénéficier, par tout moyen, du produit d'un crime ou d'un délit

Le recel est puni de cinq ans d'emprisonnement et de 375000 euros d'amende”

หรือ Penal Code Article 321-1 "Receiving is the concealment, hold or transmit something, or to act as an intermediary to transmit, knowing that this thing from a crime or offense

Is also a concealing the fact, knowingly, to benefit, by any means, the proceeds of a crime or offense

Receiving is punishable by five years imprisonment and a 375,000 euros fine”

²⁶Code Pénal, Article 321-3 “Les peines d'amende prévues par les articles 321-1 et 321-2 peuvent être élevées au-delà de 375000 euros jusqu'à la moitié de la valeur des biens recelés”

หรือ Penal Code Article 321-3 "The fine penalties under articles 321-1 and 321-2 may be elevated beyond 375,000 euros up to half of the value of goods surmounting"

ปัญหาอีกประการหนึ่งในการฟ้องคดีฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรนั้น ส่วนใหญ่เมื่อมาถึงชั้นศาล หากจำเลยรับสารภาพ จำเลยก็จะรับสารภาพในฐานะรับของโจรทำให้เกิดความไม่แน่นอนของสถิติคดีที่นำไปเผยแพร่ต่อบุคคลทั่วไปไม่ว่าจะเพื่อในทางการศึกษาหรือเพื่อประโยชน์อื่นใด ดังนั้นเมื่อมองดูเหิน ๆ ในสายตาของคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป อาจทำให้เข้าใจไปได้ว่าความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดที่มีความร้ายแรงน้อยกว่าความผิดฐานลักทรัพย์ จากบทกำหนดโทษในเรื่องลักทรัพย์หรือรับของโจรจะเห็นได้ชัดในตัวของมันเองว่าความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดซึ่งร้ายแรงกว่าความผิดฐานลักทรัพย์ดังเช่นคำพิพากษาฎีกาที่ 240/2521 รดยนต์ฎีกที่พระนครระหว่างเวลาเย็นคืนวันนั้นเวลา 2 นาฬิกา จำเลยขับรถคันนั้นที่อำเภอวังน้อย จังหวัดอยุธยา จำเลยทิ้งรถหนีตำรวจ ระยะเวลาและสถานที่ห่างกันหลายชั่วโมงและไกลมีทางเปลี่ยนมือได้ เป็นความผิดฐานรับของโจรไม่ใช่ลักทรัพย์

คดีนี้ทั้งศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 จำคุก 6 ปี จำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า“พยานหลักฐาน โจทก์ฟังได้มั่นคงว่าจำเลยได้ร่วมกับนายบุญชูจำเลยซึ่งศาลพิพากษาลงโทษพารณของผู้เสียหายไปในคืนเกิดเหตุ ส่วนจำเลยจะมีความผิดฐานใดนั้น เห็นว่าตามคำของผู้เสียหายว่าได้จดรถไว้ตั้งแต่ตอนเย็นเวลาและสถานที่ที่พยานโจทก์เห็นจำเลยและพวกครอบครองและเป็นระยะทางไกลกับที่จอดรถมาก รถมีทางเปลี่ยนมือได้ประกอบกับนายบุญชูจำเลยซึ่งศาลลงโทษไปแล้วรับสารภาพฐานรับของโจรจึงควรลงโทษจำเลยฐานรับของโจร พิพากษาแก่จำคุกจำเลย 4 ปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357” จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว เมื่อพิจารณาเพียงผิวเผินในฐานะของผู้ที่จะต้องรับโทษตามคำพิพากษาและประชาชนทั่วไปจะเห็นได้ว่า หากศาลพิพากษาว่าจำเลยผิดฐานลักทรัพย์จะถูกจำคุก 6 ปี แต่หากพิพากษาว่าจำเลยผิดฐานรับของโจรจะถูกจำคุกเพียง 4 ปี ดังนั้น หากเป็นกรณีที่จำเลยจะรับสารภาพจำเลยจึงได้รับประโยชน์จากการรับสารภาพในฐานะรับของโจรและย่อมเลือกที่จะรับสารภาพในฐานะรับของโจรทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงในคดีอาจจะเป็นเรื่องลักทรัพย์ก็ได้ ในทางปฏิบัติของคดีที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันก็เป็นที่ยกกันอยู่ทั่วไปว่าจำเลยเลือกรับสารภาพในฐานะรับของโจรและก่อนที่จะรับสารภาพจำเลยก็รู้ล่วงหน้าว่าศาลจะพิพากษาลงโทษน้อยกว่าฐานลักทรัพย์ ทั้งนี้เพราะศาลบางแห่งได้ถือปฏิบัติตามสูตรของการลงโทษหรือยึดถือเป็นเวลานานมาแล้ว ผลซึ่งอาจตามมาก็คือประชาชนทั่ว ๆ ไปอาจเข้าใจได้ว่าการรับของโจรเป็นเรื่องที่ร้ายแรงน้อยกว่าการลักทรัพย์และอีกประการหนึ่งสถิติคดีเกี่ยวกับคดีลักทรัพย์และรับของโจรจะผิดพลาดไปอย่างน่าเสียดายและโดยที่รู้อยู่แล้วว่าจะต้องผิด

จากปัญหาการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ฐานรับของโจรโดยเฉพาะเป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์เช่นสายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูงหรือฝาท่อระบายน้ำที่มีเป็นจำนวนมากและผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายที่ได้ศึกษาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นดังกล่าวในข้างต้นนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการเพิ่มอัตราโทษทั้งโทษจำคุก

และโทษปรับให้หนักขึ้น โดยเพิ่มโทษในมาตรา 357 วรรคสอง ที่เดิมกำหนดโทษจำคุกไว้ 6 เดือน ถึง 10 ปี และปรับตั้งแต่ 1,000 บาทถึง 20,000 บาท ให้เพิ่มขึ้นเป็นจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 15 ปี โดยจะเท่ากับอัตราโทษในมาตรา 335 ทวิวรรคสอง และมาตรา 336 วรรคสี่ แต่ที่ต้องกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้ เนื่องจากว่าเป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 300,000 บาท ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและโทษปรับนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรมีสัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปีเท่ากับอัตราค่าปรับ 20,000 บาท น่าจะมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงและปริมาณของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นมากในปัจจุบันนี้ โดยปกติความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและโทษปรับในประมวลกฎหมายอาญาในหลายมาตรานั้นมีสัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปี จะกำหนดอัตราโทษปรับไว้ที่ 2,000 บาท แต่ก็มียุ่บางฐานความผิดที่กำหนดให้โทษจำคุก 1 ปี มีอัตราค่าปรับที่ 20,000 บาท อันได้แก่ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาจากที่จำเลยเลือกรับสารภาพในฐานรับของโจร ในกรณีที่ถูกฟ้องในข้อหาลักทรัพย์หรือรับของโจรต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์สืบเนื่องจากการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษจึงควรกำหนดอัตราโทษในความผิดฐานนี้ ให้มีอัตราที่ใกล้เคียงหรือเท่ากับโทษฐานลักทรัพย์แล้วก็อาจจะเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้จำเลยไม่รับสารภาพในฐานรับของโจรเสมอไป ผลดีซึ่งอาจเกิดขึ้นตามมาก็คือหากจำเลยหรือประชาชนรู้ว่าไม่ว่าตนจะรับสารภาพในความผิดฐานใดก็ตามโทษที่จะได้รับก็จะเท่ากันหรือใกล้เคียงกันอยู่ดี ย่อมทำให้จำเลยที่จะรับสารภาพอยู่แล้วก็จะรับสารภาพไปตามความเป็นจริงกล่าวคือถ้าตนลักทรัพย์นั้นมาก็ย่อมรับสารภาพในฐานลักทรัพย์ หรือหากตนรับของโจรมาก็ย่อมรับสารภาพในฐานรับของโจร สถิติคดีที่น่าไปเผยแพร่ต่อบุคคลทั่วไปไม่ว่าจะเพื่อในทางการศึกษาหรือเพื่อประโยชน์อื่นใดก็ตามก็ย่อมถูกต้องแน่นอนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการดึงความรู้สึกของประชาชนกลับมาเป็นว่าการรับของโจรนั้นเป็นเรื่องที่เลวร้ายกว่าการลักทรัพย์ ประชาชนย่อมเกิดความเข้าใจเองว่าหากปราศจากซึ่งผู้รับของโจรแล้วผู้ลักทรัพย์ย่อมที่จะลดน้อยลงไป

4. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ มาตรา 360 เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ

ในปัจจุบันการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินทำให้เสียทรัพย์ของประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นการกระทำต่อทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ อาทิเช่น สายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฝาท่อระบายน้ำเป็นต้น ได้มีปริมาณคดีเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากโดยเห็นได้จากรายงานสถิติคดีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติตามตาราง 2 ในปี พ.ศ. 2552 จำนวน 6,226 คดี ในปี พ.ศ. 2553 จำนวน 5,843 คดี และในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 1,473 คดี และสถิติของการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ของทางสำนักงานอัยการสูงสุดตาม ตาราง 1 ในปี พ.ศ. 2553 จำนวน 1,900 คดี และในปี พ.ศ. 2554 จำนวน 1,293 คดี และจากสถิติทั้งหลายที่กล่าวมานี้เป็นเพียงสถิติที่ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับแจ้งและ

จับกุมได้เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงยังมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นและมิได้เข้าแจ้งความหรือได้ตกลงยอมความกันนอกเหนือจากความรับรู้ของเจ้าพนักงานอีกเป็นจำนวนไม่น้อย

เมื่อมีการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ด้วยการลักตัดสายไฟฟ้ายอมส่งผลให้ไฟฟ้าดับเกิดความเสียหายเป็นอย่างมาก เพราะในปัจจุบันไฟฟ้าถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งสำหรับการดำรงชีวิตประจำวันของประชาชนในประเทศ เช่น เครื่องทำน้ำอุ่น เครื่องปรับอากาศ หลอดไส้ หลอดฟลูออเรสเซนต์ ลิฟต์ บันไดเลื่อนเป็นต้นหรือช่วยพัฒนาระบบสื่อสาร การคมนาคม ให้มีความเจริญก้าวหน้าเช่นวิทยุ โทรศัพท์ โทรทัศน์ รถไฟฟ้า เป็นต้น ทั้งยังเป็นตัวแปรสำคัญในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในการเพิ่มผลผลิตของเกษตรกรและอุตสาหกรรมที่ทันสมัย การกระจายรายได้และสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในด้านการผลิตและการขายสินค้า ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจการลักฟาดสายไฟฟ้าที่ถือเป็นการบริการสาธารณะที่รัฐจัดทำขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในสิ่งอุปโภคที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตอันเป็นการคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ของส่วนบุคคลซึ่งทรัพย์สินที่ได้ไปแม้มีมูลค่าไม่มากนักแต่เกิดความเสียหายต่อหลาย ๆ ภาคส่วนเป็นอย่างมาก นอกจากประชาชนจะได้รับความเสียหายแล้วภาครัฐเองยังต้องรับภาระหนักในการแก้ไขปัญหาทำให้ฝ่ายที่รับผิดชอบในระบบงานยุติธรรมต้องเพิ่มงบประมาณเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม การลงทุนในสิ่งเหล่านี้ทำให้การพัฒนาในด้านอื่นต้องได้รับผลกระทบตามไปด้วย อีกทั้งหากพิจารณาในแง่เศรษฐกิจก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน เพราะการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ มิได้ทำให้เกิดการเสียภาษีแก่ภาครัฐ

เนื่องจากในปัจจุบันเกิดสภาพปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนตกงาน ความยากจน ยาเสพติด อิทธิพลของระบบวัตถุนิยมได้เข้ามามีบทบาทในความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมปัจจุบัน ทำให้เกิดการตอบสนองทางด้านวัตถุโดยการไต่ตรองอย่างละเอียดรอบคอบถึงเหตุผลของความถูกต้องชอบธรรม เนื่องจากการกระทำที่ไม่ต้องลงทุนแต่มีผลตอบแทนที่ค่อนข้างสูง ประกอบกับอัตราโทษที่กำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท จึงทำให้น่าพิจารณาว่าเหตุที่มีผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นเป็นปริมาณมากเช่นนี้เพราะอัตราโทษกำหนดไว้เบาเกินไปทั้งโทษจำคุกและโทษปรับจึงทำให้ผู้กระทำความผิดมิได้เกรงกลัวอัตราโทษที่กำหนดไว้แต่อย่างใดและมิได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ในการบัญญัติความผิดฐานลักทรัพย์ในเหตุฉกรรจ์ ผู้เขียนเห็นว่าควรมีการกำหนดอัตราโทษให้สูงขึ้นจากเดิมโดยพิจารณาจากเงื่อนไขดังนี้

1) ผลของการกระทำความผิดเพราะทรัพย์สินที่ถูกทำให้เสียหายมากที่สุดได้แก่ สายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึดเสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฟาโตะระบายน้ำ หม้อแปลงไฟฟ้า เป็นต้น ได้สร้างความเสียหายต่อหน่วยงานของรัฐจะเห็นว่ามูลค่าความเสียหายมีมูลค่าสูงและต้องนำงบประมาณมาซ่อมแซมส่วนที่ได้รับความเสียหายอีก ซึ่งทรัพย์สินดังกล่าวสร้างขึ้นเพื่อให้มีการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคในด้านต่าง ๆ เช่นการพัฒนาระบบเศรษฐกิจในด้านการค้า การลงทุนหรือแม้แต่การใช้เทคโนโลยีซึ่งในปัจจุบันมีความสำคัญต่อประชาชนในการใช้ชีวิตประจำวันถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ออกอาจไม่เกรงกลัวกฎหมายทั้งที่ทรัพย์สินดังกล่าวมีไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกันของประชาชน

2) หลักคำมั่นถึงจิตใจ การทำให้เสียหายต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ของผู้กระทำความผิด ย่อมแสดงให้เห็นถึงความชั่วร้ายของจิตใจเป็นอย่างมาก ไม่ได้คำนึงถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน โดยมุ่งที่จะหาแต่ผลประโยชน์ที่เกิดกับตนเท่านั้น

3) ลักษณะของการกระทำความผิด เนื่องจากความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันทำให้ผู้กระทำความผิดมีการพัฒนารูปแบบอาชญากรรมที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการจัดการอย่างมีระบบในรูปแบบของอาชญากรรมองค์กร (Organized Crime) มีอิทธิพลต่อการเกิดอาชญากรรมในรูปแบบอื่น ๆ มากขึ้น

4) ความผิดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ โดยความผิดฐานทำให้เสียหายต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์นั้นพบเห็นการกระทำความผิดเกิดขึ้นอยู่เป็นประจำโดยเห็นได้จากข่าวทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์หรือสถิติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือศาล เป็นต้น

หากพิจารณาความผิดฐานทำให้เสียหายทรัพย์สิน ที่กระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณะประโยชน์ของประเทศเยอรมันก็พอจะเทียบเคียงได้กับมาตรา 109e²⁷ การบ่อนทำลายทรัพย์สินของกลาโหม ผู้ใดก็ตามที่ทำลาย ก่อให้เกิดความเสียหาย เปลี่ยนแปลง หรือเคลื่อนย้ายทรัพย์สินทางการทหารหรือติดตั้งอุปกรณ์ทางการทหารที่มีไว้สำหรับป้องกันภัยคุกคามระดับชาติหรือคุ้มครองประชาชนพลเรือนจากภัยสงครามหรือก่ออันตรายต่อความมั่นคงของประเทศเยอรมันต่อกำลังทหาร และต่อชีวิตมนุษย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือน ถึง 5 ปี (4) เฉพาะกรณีร้ายแรง บทลงโทษจะต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี, มาตรา 305²⁸ การทำลายโครงสร้าง (1) ผู้ใดก็ตามที่ทำลายบางส่วนหรือทั้งหมดของอาคารสิ่งก่อสร้าง เรือ สะพาน เขื่อน ถนน รางรถไฟ หรือสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของบุคคลอื่นโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จะ

²⁷Criminal Code (Strafgesetzbuch, StGB), Section 109e, Acts of Sabotage against Means of Defense

(1) Whoever without authorization destroys, damages, alters, renders unusable or removes military resources or an installation or facility, which is used entirely or predominantly for national defense or protection of the civilian population from the dangers of war, and thereby endangers the security of the Federal Republic of Germany, the fighting strength of its troops, or human life, shall be punished with imprisonment from three months to five years ...

(4) In especially serious cases the punishment shall be imprisonment from one year to ten years.

²⁸ Criminal Code (Strafgesetzbuch, StGB) , Section 305, Destruction of Structures

(1) Whoever unlawfully destroys, in whole or in part, a building, ship, bridge, dam, a constructed road, a railroad or another structure, which is the property of another, shall be punished with imprisonment for not more than five years or a fine.

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับหรือของประเทศไทยฝรั่งเศส มาตรา 433-4²⁹ การทำลาย การตัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายเปลี่ยนแปลงทรัพย์สินหรือโฉนดที่ดินหรือทรัพย์สินส่วนบุคคลหรือ สาธารณะหรือทรัพย์สินในความรับผิดชอบดูแลรักษาความปลอดภัยทั้งภาครัฐและเอกชน บทลงโทษคือจำคุก 7 ปีและปรับ 100,000 ยูโร (ประมาณ 40 ล้านบาท) เป็นต้น ถึงแม้อัตราโทษ จำคุกจะมีความใกล้เคียงกับของไทย แต่อัตราโทษปรับอย่างของประเทศไทยฝรั่งเศสมีการกำหนดไว้ สูงกว่าของไทยมาก

หากเปรียบเทียบกับประเทศไทยพบปัญหาที่มีผู้ทำให้เสียหายต่อสายไฟฟ้าแรงสูง นอตยึด เสาส่งสายไฟฟ้าแรงสูง ฝาท่อระบายน้ำเป็นจำนวนมาก และจากผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งกับภาครัฐ เองหรือแม้แต่ประชาชนที่ได้ศึกษาจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นดังกล่าวในข้างต้นนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรแก้ไขอัตราโทษในมาตรา 360 จากเดิมที่กำหนดให้จำคุกไม่เกิน 5 ปี และโทษปรับกำหนดไม่ เกิน 10,000 บาท ให้เพิ่มขึ้นเป็นจำคุกไม่เกิน 10 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท โดยถือเอา แนวทางการกำหนดโทษจำคุกของประเทศเยอรมันและโทษปรับของประเทศฝรั่งเศสมาเป็นแนวทาง น่าจะมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงและปริมาณของการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นมากใน ปัจจุบันนี้ และอัตราโทษดังกล่าวมีอัตราโทษขั้นสูงเท่ากับมาตรา 335 ทวิวรรคแรก มาตรา 336 วรรคสาม หรือมาตรา 278 ในเรื่องความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างโทษจำคุกและ โทษปรับในประมวลกฎหมายอาญาในหลายมาตรานั้นมีสัดส่วนของโทษจำคุก 1 ปี จะกำหนด อัตราโทษปรับไว้ที่ 2,000 บาท

แต่ก็มีอยู่บางฐานความผิดที่กำหนดให้โทษจำคุก 1 ปี มีอัตราค่าปรับที่ 20,000 บาท อัน ได้แก่ความผิดเกี่ยวกับบัตรอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ากำหนดอัตราโทษจำคุก 1 ปีต่อค่า ปรับ 20,000 บาท น่าจะมีความเหมาะสมกับการกระทำความผิดในปัจจุบัน การแก้ไขอัตราโทษ ในมาตรา 360 จากเดิมที่กำหนดให้จำคุกไม่เกิน 5 ปีหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท ให้เพิ่มขึ้นเป็น จำคุกไม่เกิน 6 ปีหรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท ย่อมจะทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับการอบรมแก้ไข

²⁹Code Pénal, Article 433-4 "Le fait de détruire, détourner ou soustraire un acte ou un titre, ou des fonds publics ou privés, ou des effets, pièces ou titres en tenant lieu ou tout autre objet, qui ont été remis, en raison de ses fonctions, à une personne dépositaire de l'autorité publique ou chargée d'une mission de service public, à un comptable public, à un dépositaire public ou à l'un de ses subordonnés, est puni de sept ans d'emprisonnement et de 100000 euros d'amende"

หรือ Penal Code Article 433-4 "Destroying, divert or remove a deed or title, or public or private funds, or effects, coins, or securities in lieu thereof or any other object, which were presented in virtue of his office, a person holding public authority or discharging a public service mission, a public accountant, a public trustee or one of his subordinates, is punished by seven years' imprisonment and 100,000 euro fine "

โดยการฝึกอาชีพ ให้การศึกษา การอบรมทางศีลธรรมและศาสนา การจัดสวัสดิการ การให้การบำบัดแก้ไขเป็นกลุ่มและรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อมุ่งแก้ไขสาเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีความบกพร่องและเป็นเหตุให้กระทำความผิดลัทธิภัยในระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ

ดังนั้น บทความฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาเพื่อจะหาแนวทางแก้ไขหลักเกณฑ์เดิมให้สอดคล้องกับภาวะสังคมปัจจุบันเพราะอาจเห็นว่าการที่คนไม่เกรงกลัวการกระทำความผิดอาญาที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน มาตรา 334 มาตรา 335 (10) มาตรา 357 วรรคสอง และมาตรา 360 จึงทำให้มีผู้กระทำความผิดเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากนั้น ก็อาจเป็นเพราะกฎหมายกำหนดอัตราโทษไว้เบาเกินไปจึงไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการลงโทษเพื่อทดแทนความผิดและยับยั้งป้องกันอาชญากรรมประกอบกับบทบัญญัติในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินดังกล่าวได้ใช้บังคับมานานแล้ว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดอัตราโทษให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับปริมาณและความร้ายแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นอันเป็นปฏิกิริยาที่ตอบสนองต่อปัญหาอาชญากรรมในการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมต่อสภาพสังคมปัจจุบันและอนาคตที่ประชาชนพึงได้รับมากที่สุด ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นโดยการเพิ่มอัตราโทษให้มีความเหมาะสมของแต่ละปัญหาตามตารางเปรียบเทียบ ดังต่อไปนี้

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่บังคับใช้ในปัจจุบัน	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เสนอแก้ไขใหม่
มาตรา 334 “ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินหกพันบาท” มาตรา 335 “ผู้ใดลักทรัพย์ . . . (10) ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ เครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกิจกรรมหรือได้มาจากการกิจกรรมนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท มาตรา 357 “ถ้าความผิดฐานรับของโจรนั้นได้ กระทำต่อทรัพย์สินอันได้มาโดยการลักทรัพย์ ตามมาตรา 335 (10) . . . ผู้กระทำต้องระวาง	มาตรา 334 “ผู้ใดเอาทรัพย์สินของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งแสนบาท” มาตรา 335 โดยการเพิ่มวรรคสาม “ผู้ใดลักทรัพย์ (1)..... (2)..... วรรคสาม “ถ้าความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้ใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท” มาตรา 357 โดยการเพิ่มวรรคสาม “ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้นได้กระทำต่อทรัพย์สินอันได้มาโดยการลักทรัพย์ตามมาตรา

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่บังคับใช้ในปัจจุบัน	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เสนอแก้ไขใหม่
โทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท . . .” มาตรา 360 “ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือ ทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินที่ ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่น บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”	335 (10) ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท” มาตรา 360 “ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินที่ ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองแสน บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

บรรณานุกรม

- ชาญชัย แสวงศักดิ์, และวรรณชัย บุญบำรุง. สารานุกรมเกี่ยวกับการจัดทำประมวลกฎหมายของต่างประเทศและของไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2543.
- ประเสริฐ เมฆมณี. หลักทฤษฎีบท. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์, 2523.
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ และวิมลย์ พงศ์พนิตานนท์. บรรณาธิการ. ประวัติศาสตร์กฎหมายไทย. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2526.
- ยอร์ช ปาดูซ์. บันทึกของนายยอร์ช ปาดูซ์ (Georges Padoux) ที่ปรึกษาการร่างกฎหมายของรัฐบาลสยามเกี่ยวกับการร่างกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127. แปลและเรียบเรียงโดย สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2546.
- ประธาน วัฒนาวาณิชย์. “แนวความคิดในการลงโทษ : การวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา.” วารสารนิติศาสตร์ธรรมศาสตร์, 12, 2 (2524): 8-9.
- สทนต์ รัตนไพจิตร. “ความประสงค์ของการลงโทษอาญา: ศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้กฎหมายลักษณะอาญาและประมวลกฎหมายอาญา.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. ลักษณะความผิดจากทั่วราชอาณาจักร [Online]. Available URL: http://statistic.police.go.th/dn_main.htm 2556 (มกราคม, 17).
- สำนักงานอัยการสูงสุด. หนังสือรายงานประจำปีของสำนักงานอัยการสูงสุด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด, 2553.
- _____. หนังสือรายงานประจำปีของสำนักงานอัยการสูงสุด. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด, 2554.